

י"ז אדר א' ה'תשע"ט 22.2.19

מגזין מס' 516

ערב שבת פרשת כי תשא

קשר-שבועי מאת הרב יאיר כלב

החייך כסנא

רב חובל בכל מזג אויר

תמליל בעיבוד קל מתוך שיעורי הרב כלב

ים החיים, כל הזמן דינמי, משתנה וסוער. פעם טוב לי - פעם רע לי, פעם מבין - פעם לא מבין, פעם מרגיש - פעם אדיש, כל הזמן יש תנודות - 'רצוא ושוב', נשימה ושאיפה, גאות ושפל. כל הזמן שינויים, והעיקר - באופן בלתי צפוי. לכן צריך להיות רב חובל יציב עם תוקף, אורך ורוחב הדעת - דעת בעיקר והיסח הדעת מהטפל, בכל הנוגע ללבושי הנפש, מחשבה דיבור ומעשה.

בקרו אותנו באתר

המחודש www.tanyaor.com

וגם ביו-טיוב ובפייסבוק:

בלוגים מצולמים וניגונים (באיכות HD)

סדר התנא

עזרה ראשונה לנפשו

לוח שיטורים

"לא רק קביעות בזמן אלא גם קביעות בנפש..." (אדמו"ר הזקן) - היינו שיש לקבוע עתים ללימוד התורה, ליצור 'דופק לימודי' קבוע, ביום ובשעה, עד אשר יגלה האדם כי, לאמיתו של דבר, התורה היא לחם חוקו ומזון הנפש...

בימים האלה מקיים הרב כלב שיעור שבועי קבוע מידי יום חמישי בשעה 21:30 במושב חמד שבמרכז הארץ. השיעור משודר בזמן אמת בשידור חי באינטרנט, באתרנו: www.tanyaor.com.

הכניסה לישוב חמד בכביש (מס' 412) המוביל מבית דגן לאור יהודה, בכניסה למושב נוסעים ישר עד הכיכר, בכיכר שמאלה לרח' הזית – לקראת סוף הרחוב, לפני הכיכר הבאה - הזית 83 מצד שמאל. חניה בשפע מאחורי בית הכנסת שבהמשך שביל הכניסה לחצר. התכנסות כיבוד ושתייה קלה מ-20:45. לפרטים נוספים: שי גרציק 052-4-446-144.

עובד אלוקים

את כל כולו, וכי עדיין יש בו התנגדות פנימית לתורה ולמצוותיה.

אך מצד שני, דוקא ביהודי ב' בא לידי ביטוי ערך גדול וחשוב בתורה – עבודת ה'. התורה מצווה אותנו: "ועבדתם את ה' אלוקיכם", "ואותו תעבדו"; כלומר, שלא די בעצם קיום התורה והמצוות באהבה ובשמחה, אלא יש צורך שהדברים יבואו גם מתוך עבודה ועמל, מתוך מאמץ והתמודדות. בזה יתרונו של יהודי ב', הנאבק עם יצרו, על יהודי א', שאינו זקוק לשום מלחמה והתמודדות.

חשיבות העבודה גדולה כל כך, עד שבספר ה'תניא' (פרק טו) מכונה יהודי א' בשם "לא עבדו". את הפסוק: "ושבתם וראיתם...בין עובד אלוקים לאשר לא עבדו" הוא מפרש על שני הטיפוסים הנ"ל. שניהם יהודים שומרי תורה ומצוות במילואן, יהודים שלא חטאו מעולם ולא יחטאו לעולם, אלא שהאחד עושה זאת מתוך מאבק יום-יומי עם יצרו, ואילו השני כבר אינו נזקק למאבק, כי התנהגות זו כבר נעשתה אצלו בבחינת טבע שני. אמנם מבחינת עבודת ה' – הראשון הוא "עובד אלוקים", ואילו השני נקרא "לא עבדו"!

למעלה מההרגל

ברור אפוא שיש צורך בעבודה ובהתמודדות, אך ברור גם כן שצריך לשאוף לזכך ולעדן את המידות והיצרים עד שהם עצמם ירצו בתורה ובמצוותיה. השילוב בין הדברים יכול להיעשות, כאשר יהודי א' אינו מסתפק במשיכה הטבעית שלו לתורה ולמצוות, אלא הוא מנסה תמיד לעשות מעבר להרגלו ולרצונו הטבעי – ללמוד יותר, להתפלל בכוונה רבה יותר, לתת צדקה יותר ממה שלבו

לו יצויר כי יהודי א' השתעבד כל כך לתורה ולמצוותיה, עד שאפשר לומר, שרצון התורה נעשה גם רצונו הוא. מיד כשמאיר השחר הוא מתעורר בלב בוער לעבודת ה'; הוא מרגיש חשק רב ללימוד תורה, כהכנה לתפילה; כשמגיעה שעת התפילה הוא כבר מלא התלהבות ומתפלל בכוונה רבה – ואחר כך, במשך היום כולו, הוא עושה מאליו רק מצוות ומעשים טובים.

לעומתו, חיינו של יהודי ב' מתנהלים אחרת לגמרי. אף הוא משכים קום לעבודת ה'; אף הוא לומד ומתפלל בכוונה ובדבקות; אף הוא חי רק על פי ציווי התורה והדרכותיה – אבל אצלו כל דבר כרוך במאמצים רבים ובמאבקים עזים. הוא, מצד עצמו, אינו רוצה לקום בבוקר; אין לו חשק ללמוד; מחשבות זרות טורדות את תפילתו; יצרו עומד לנגדו במשך כל היום כולו. אלא שאף על פי כן הוא מצליח להתגבר על כל הקשיים ולהיות יהודי עובד ה' כראוי.

ועכשיו נשאלת השאלה, איזה מהם הוא היהודי האידיאלי – האם זה שאין לו כל מאבקים, מכיוון שרצונותיו האישיים כבר שועבדו לחלוטין לרצון ה', או שמא דווקא היהודי הנאבק עם יצרו ויכול לו?

צריך לעבוד

מצד אחד, יש יתרון ברור ליהודי א'. אצלו השפיעה התורה על כל אישיותו ולא רק על התנהגותו החיצונית. הוא, בלשון העם, 'דתי באמת', שכן הוא בוחל בתענוגות העולם ואין הוא חפץ אלא בתורה ובמצוותיה. התורה עיצבה את רצונותיו ומאווייו וקידשה וטיהרה אותם. יהודי ב', לעומתו, נמצא בדרגה נחותה יותר. עצם העובדה שהוא צריך להיאבק עם הרע מלמדת, שהטוב טרם כבש

חפץ, להדר במצוות למעלה מהנטייה הטבעית שלו. התוספת הזאת על ההרגל והטבע יכולה להיות קטנה, יחסית, אך די בה כדי להכתירו בשם "עובד אלוקים". יש על כך משל בגמרא, מחמרים (בעלי חמורים) שמשכירים את עצמם בזוז אחד למרחק של עשר פרסאות, אך

דורשים שני זוזים לאחת עשרה פרסאות, מפני שזה יותר מרגילותם. אף בעבודת ה' כך – המאמץ לפעול מעל ההרגל והטבע, אף כשהמאמץ הוא אולי קטן, יש לו חשיבות כה רבה עד שבזכותו נקרא האדם "עובד אלוקים".

(מתוך האתר chabad.org.il)

The screenshot shows the homepage of the Tanya Aor website. At the top, there's a navigation bar with links in Hebrew. The main content area features a large video player with a Chabad video titled "הרב אירי כלב - ספר התניא בזו...". Below the video player, there's a grid of featured articles, each with a thumbnail image and a title. To the right of the grid, there's a sidebar with a QR code, social media links, and a list of recent articles. The website is designed with a clean, professional layout, using a color scheme of white, blue, and red.

התחדשנו!
בוטאו לבקר
באתר המשודרג
www.tanyaor.com

הסיפור השבועי

תפילת הכלה

"בתי", פנה העשיר אל בתו בקול שבור, "עלינו לדבר". מבטו היה מושפל. קמטי הפנים, תולדת כאב רב שנים, הועמקו. גם מבטה של הבת היה עגמומי. אימה הליטה את פניה בשתי ידיה והחניקה לתוכן יבבה. המעמד לא היה קל.

הכול החל שנים רבות קודם לכן, כאשר רבקה, בתו של גביר העיירה, הגיעה לפרקה. השדכנים דיברו בה גדולות ורקמו תכניות. רבים מהם חיכו לרגע שבו יוכלו להגיש לנגיד המפורסם, שתורה וגדולה דרו אצלו בכפיפה אחת, את הצעת השידוכים הקוסמת ביותר.

הנערה התברכה לא רק בייחוס משפחתי חשוב, אלא בהיותה כלילת המעלות בזכות עצמה – בעלת תבונה ומידות, יראת שמים מופלגת ואישיות נפלאה. מי שיזכה להיות חתנה יהיה מאושר, שחו.

ואולם השלחמות הזו עוררה את קנאתם של בני אדם צרי עין. זו הובילה אותם למעשה שפל: הם הפיצו שמועה זדונית על הנערה, שנועדה לפגוע בשמה הטוב ולהבאיש את ריחה בעיני הבריות. כדרכה של רכילות, היא נקלטה אט אט בלב הציבור. ככל שהשמועות התגלגלו, נוספו להן עוד פרטים, והדבר נעשה כעובדה שאינה זקוקה להוכחה.

רבקה, שאך עתה עמדה בראש רשימותיהם של שדכני האזור, נעשתה עכשיו דחויה. השדכנים הדירו את רגליהם ממשפחת הגביר, וזה לא ידע מניין נחתה עליו הצרה הזאת.

גם כשבא לעיירה שדכן ממדינה רחוקה, נתקל עד מהרה במבטים רבי משמעות של בני המקום. רמזים שהופטרו מתחת לשפם, עיקומי אף ועוד מחוות הסתייגות גרמו לו להבין שיש כאן 'בעיה', ושמוטב לו למשוך את ההצעה.

כך נהפכה הבת המהוללת למעוכבת שידוך, היושבת בביתה ומבכה את מר גורלה. דמעות רבות הזילה בתפילות ובתחנונים, אולם נראה היה כי שמה הוכפש לבלי תקנה. לבם של הוריה נחמץ למראה אומללותה. ככל שניסו להזם את העלילה, כוחו של ההמון היה חזק מהם.

השנים חלפו. הצעות שידוכים כמעט לא נתקבלו, וכאשר כבר באה הצעה – היא היתה מעליבה.

כאשר מלאו לרבקה שלושים שנה, נשברו הוריה. הם הבינו שאם לא תינשא ותקים בית בישראל, היא עלולה להישאר רווקה זקנה. הם התכנסו לאסיפה משפחתית כאובה.

המעמד היה קשה לכולם. "ראי אותנו", אמר האב, "הזמן חולף, ואיננו נעשים צעירים. אנא, אל תדחי את בקשתנו".

הוא נשם עמוקות בטרם המשיך בדבריו. "את יודעת שעשינו הכול. מה לא עשינו כדי למצוא לך חתן הראוי לך, ואולם כל מאמצינו העלו חרס. לא היה מנוס. פניתי אל ר' משה השדכן, והוא...", קולו נחנק. הוא פרש לרגע מהחדר, ופרץ בבכי עז. כשנרגע, נשם עמוקות, חזר לחדר והטיל את הפצצה: "כבר חודש ימים הוא מציע לי את אהרן, העוזר של העגלון..."

חיורון עלה על פניה של רבקה. אהרן?! שוליית העגלון?! בחור בור ועם הארץ?! זה השידוך המוצע לה! אילולא המעמד הרציני ודאי היתה סבורה שזו מהתלה. דקות ארוכות התכנסה במחשבותיה, מביטה חליפות באביה ובאימה, שעמדו אובדי עצות, והמתינו למוצא פיה. לבסוף הנידה בראשה בהסכמה.

העננה שרבעה על רבקה לא התפוגגה עם פרסום

בבני הזוג הצעיר, וסייע להם להתבסס ולהקים בית נאמן בישראל. הזיווג הצליח על אף הפערים הבולטים בין השניים.

עם השנים התברר כי תפילתה הזכה של הכלה נתקבלה במרומים. לבני הזוג נולדו ארבעה בנים. כבר מקטנותם התגלו כישרונותיהם הגדולים. ארבעתם גדלו ונעשו גדולי תורה והוראה בישראל. אלה הרבנים הגאונים יחיאל, יהושע, ישראל ומנחם הלר.

רבי יחיאל הלר אף קרא לספרו המפורסם 'עמודי אור', ראשי התיבות של שמות הוריו – אהרן ורבקה. את המבוא לספרו הוא חותם בכינוי 'העלוב', וזאת כדי לרמז שהתורה איננה נחלת בעלי הייחוס, אלא ניתנת למי שמבטל עצמו ונוהג בענווה ובצניעות.

הבשורה על בואה בקשרי השידוכים. בני המשפחה התמודדו עם צקצוקי לשון ועם מבוכה רבה לנוכח השידוך הזה. אך הם הבינו כי עשו את הצעד הנכון.

ביום חופתה, שעות מספר בטרם התקדשה לשולית העגלון, הסתגרה הכלה בחדרה. היא נשאה תפילה נרגשת, מעומק לבה, והתחננה בדמעות לפני בורא העולם: "אתה היודע כי משאת נפשי מאז עמדתי על דעתי היתה להקים בית של תורה, ולהינשא לתלמיד חכם, ההוגה בתורה יומם ולילה. גלוי וידוע לפניך שחלומי נגדע בשל איבתם של בני בלייעל, שטפלו עליי שקרים והכפישו את שמי. עתה מבקשת ומתחננת אני, זכה אותי לכל הפחות בבנים תלמידי חכמים".

השניים נישאו בשעה טובה ומוצלחת. האב העשיר תמך

(על-פי 'מה' יצא הדבר')

(מתוך העלון השבועי **שיחת השבוע**)

עזרו לנו,
להמשיך בעשייה!

טל' 052-5675770

עמותת "תניא - מודעות עצמית ביהדות" צריכה את העזרה שלך!

"זאת התורה אדם" (במדבר יט' ד)

כשם שבאדם ישנם גוף ונשמה, כך גם בתורת ישראל ישנם גוף התורה (פשט הכתוב- 'נגלה') ונשמת התורה (פנימיותה, סודותיה ורזיה- 'נסתר'). במדור זה מובא פרוט נושאי הפרשה על פי 'נגלה', ובמדור שלאחריו יובא ביאורה של נקודה או של מספר נקודות מן הפרשה על פי פנימיות התורה.

נקודות עיקריות בפרשת כי תשא

מניין ישראל באמצעות מצות מחצית השקל

אף שפרשת חטא העגל, אודותיה נלמד בהמשך הפרשה, הביאה מגיפה על עם ישראל, מכל מקום, חיבתם של ישראל עודנה קיימת לפני הקב"ה. עתה, לאחר שסלח להם, מצוה ה' את משה למנותם משום חיבתם. לשם כך, על משה ליטול מטבע ששווייה מחצית השקל מכל בן ישראל מבין עשרים שנה ומעלה (תרומה המיועדת ליציקת אדני המשכן ולכפרה על חטא העגל) ובאמצעות ספירת המטבעות יודע גם מניינם.

כיוור הנחושת

ה' מצוה את משה אודות פרטי כיוור הרחצה, פריט קודש נוסף למשכן (מלבד הארון, המזבחות, המנורה, השולחן וכו'), אודותם למדנו בפרשות הקודמות). הכיוור, עשוי נחושת, יוצב בין אוהל מועד לבין המזבח החיצון על גבי כן (=רגל, בסיס), עשוי אף הוא נחושת. בכיוור יטהרו הכהנים ידיהם ורגליהם, קודם עבודתם במשכן.

שמן המשחה, הכנתו ושימוש

כאמור בפרשה הקודמת, פרשת תצוה, הכנת המזבח וכל כליו וכן הכנת אהרן ובניו הכהנים לקדשם לעבודת הקודש, ייעשה ע"י משיחתם בשמן מיוחד, 'שמן המשחה'. ה' מצוה את משה אודות הכנת השמן, ומפרט פרטי החומרים השונים מן הצומח (ראש מור דרור, קינמון, קנה בושם, קידה ושמן) וכן את הכמויות הנדרשות להכנתו. ומוסיף ה' ומזהירו כי אין למשוך זרים בשמן זה וכי אין

לעשות כמתכונתו לשום תכלית אחרת, לבד השימוש בו לשם קדושת המשכן. העובר על הציווי דינו כרת.

קטורת הסמים, הכנתה ושימושה

פעמיים בכל יום יעלה הכהן קטורת על מזבח הזהב (מזבח הקטורת). את הקטורת, מצוה ה', יש להכין מאחד עשר סממנים (בהם נטף, שחלת, חלבנה, לבונה זכה וכו'), אותם יש לשחוק היטב ולערבם בתערובת אחת. הכנת קטורת זו במתכונתה שלא לצורכי הקטרתה במשכן אסורה גם היא באיסור חמור, והעושה כמותו לזורך הרחה וכדומה דינו כרת.

בצלאל ואהליאב

ה' מצוה את משה להעמיד את בצלאל בן אורי בן חור משבט יהודה בראש עושי מלאכת המשכן על כליו וכל נספחיו. ולצידו, לעזר לו, ימונה אהליאב בן אחיסמך משבט דן. רוח חכמה, בינה ודעת שמיימית תשרה על השניים במיוחד לשם ביצוע משימתם הקדושה כנדרש.

קדושת השבת ושמירתה

עתה, בסמוך לציווי הקמת המשכן, מצוה ה' את משה אודות קדושת השבת ושמירתה. יום השביעי הינו יום מנוחה ושבתה מכל מלאכה, גם ממלאכת הקמת המשכן. הקב"ה מכנה את השבת "אות ביני וביניכם". השבת מסמלת את הקשר העצמי בין בורא שמים וארץ (שכילה מלאכתו ושבת ביום השביעי) לבין עם ישראל, העם הנבחר.

לוחות הברית

של משה יקים לו תחתם עם חדש.

משה אינו מסכים בשום פנים ואופן באומרו כי השמדת העם תהווה חילול ה' בעיני כל העמים. הוא מתחנן לפני ה' כי יחוס על עמו ובתוך הפצרותיו הוא מזכיר גם את זכות האבות – אברהם, יצחק ויעקב. תפילתו מתקבלת והקב"ה חוזר בו מכוונתו להורגם.

שבירת הלוחות והחזרת הסדר על כנו

בי"ז בתמוז, ארבעים יום לאחר עלייתו (בז' בסיון) אל ההר, יורד משה מהר סיני ובידיו לוחות הברית. למרגלות ההר מקבל את פניו תלמידו הנאמן, יהושע בן נון, הממתין שם כבר ארבעים יום לשובו. אף שכבר הודיעו ה' כי חטא העם, בכל זאת, בהתקרבו למחנה, מתחלחל משה למראה המחולות סביב העגל ומשליך בכעסו את לוחות האבן מידיו והם מתנפצים אל הקרקע.

מיד בהכנסו למחנה משליט משה סדר. הוא משמיד את עגל הזהב ומבקש מאהרן אחיו הסברים. אהרן מגולל בפניו את אשר אירע, ומסביר כי הדברים יצאו משליטתו. אזי נעמד משה בשער המחנה ומכריז: "מי לה' אלי!" לקריאתו מתקבצים ובאים אליו בני לוי, ובפקודתו יוצאים הם להרוג בחרבותיהם בעוברי העבירה מבלי לחוס על ידידים וקרובי משפחה. באותו יום נהרגים כ-3,000 מעובדי העגל.

הלוחות השניים וקרינת עור פני משה

למחרת, בי"ח בתמוז, שוב עולה משה אל ההר, ושוב מבקש הוא את סליחת ה' לעמו. בהקריבו עצמו בעבור הצלת העם מוסר משה את נפשו, באומרו אשר באם לא יתרצה ה' לסלוח – הרי שמבקש הוא כי ימחה שמו מן התורה. ה' מתרצה לתחנוני משה ומצוהו לפסול במו ידיו שני לוחות אבן חדשים, עליהם יחרוט משה בעצמו את עשרת הדברות. אולם בנוגע לחטא העגל, מוסיף ה', הרי שעונשם של ישראל יפרע מהם מעט מעט במהלך כל

בתום מעמד קבלת התורה על ידי משה, נותן הקב"ה בידיו את שני לוחות האבן המרובעים – "מעשה אלוקים המה", עליהם חרותים (באבן הלוחות מינה וביה) עשרת הדברות – "והמכתב, מכתב אלוקים הוא".

חטא עגל הזהב

אף שבני ישראל יודעים מראש כי משה עתיד לשהות במרומי ההר ארבעים יום, בכל זאת, כיון שאינם יודעים אשר יום עלייתו אל הר סיני אינו מן המניין, נופלת אצלם טעות בחישוב הימים [טעותם נובעת מכך שאינם יודעים אשר ארבעים הימים (שנמנו כיממות שלימות – לילה ויום, לילה ויום), החל מניינם רק מן הלילה שלאחר יום עלייתו למרום]. לכן בהגיע יום הארבעים, ומשה מבושש לבוא לפי חישובם המוטעה, חוששים בני ישראל לגורלו ואמונתם בו ובשליחותו האלוקית מתערערת ונסדקת.

כדרכו בכל שעת מבחן, מתחיל המון הערב רב (שנספחו לבני ישראל ביציאתם ממצרים) להסית את העם, ורבים מתקהלים על אהרן בדרישה לתחליף אלילי תחת אמונתם בה' ובמשה עבדו. אהרן, שיודע היטב כי טועים הם, חושש מהבאות ומנסה בכל דרך להרוויח זמן. הוא שולח אותם לקבץ כמויות זהב גדולות, אותן הוא משליך אל האש, ויוצר עגל זהב אלילי. אולם את שעת הקרבת העולות והשלמים לעבודה הזרה וכן את המחולות והאכילה והשתיה סביב עגל הזהב דוחה הוא ליום המחרת.

תחנוני משה משיבים חרון אף ה'

שעות ספורות קודם רדתו מהר סיני, פונה ה' אל משה בדברים קשים: "לך רד, כי שחת עמך אשר העלית מארץ מצרים". משה עומד לרדת מגדולתו בשל מעשי הערב רב שסופחו מדעתו אל העם בצאתו ממצרים. ה' מודיעו אשר בדעתו להרוג את עם ישראל כולו ומציע כי מצאצאיו

הדורות עד אחרית הימים.

אך בינתיים על החוטאים להיענש: מגיפה קשה מפילה בעובדי העגל חללים נוספים; ניטלים מן העם הכתרים המיוחדים שקיבלו במעמד הר סיני; גם גילוי השכינה שליוותה אותם בדרכם במדבר מסולקת מעליהם ומעתה יוליכם מלאך ה' בלבד. העם מתאבל על חטאו ועל הסתלקות השכינה.

עוד בהיותו על ההר מנסה משה לבטל גם את גזירת סילוק השכינה מן העם ומבקש מה' שיראהו את כבודו. הקב"ה מתרצה גם לבקשותיו אלה ומלמדו את סדר תפילת י"ג מידות הרחמים, על ידה יעבירו בני ישראל מעליהם קיטרוגים בכל עת צרה וצוקה. כמו כן מזכהו ה' בראיית כבוד השכינה (רק מאחור – "כי לא יראני האדם וחי")

בעקבות חטא העגל אין יכול משה לשכון עוד בתוך מחנה ישראל [גם לא לאחר יום הכיפורים (היום בו נעתר ה' לתחנוניו, באומרו "סלחתי כדברך". ובו ביום קבלו ישראל את הלוחות השניים שהוריד משה מן ההר)], והוא קובע את אהלו מחוץ למחנה. מעתה, כל אימת שיעשה משה את דרכו אל אהלו יהיו פניו קורנות באור אלוקי, ועל פתח אהלו יהיה חונה עמוד הענן כאות לחזרת גילוי

השכינה בישראל. אמנם רק יהושע תלמידו הנאמן יהיה מורשה לשהות בתמידות אצל אוהל משה.

לוחות כפליים לתושיה

בר"ח אלול עולה משה בפעם השלישית אל ה', והפעם, ברדתו מן ההר, מביא הוא עימו את שני לוחות האבנים מעשה ידיו. ה' מתרצה לבקשתו החוזרת של משה ומבטיחו שוב כי בני ישראל יגרשו בניסים גדולים את יושבי הארץ ויירשוה, בתנאי שישמרו את מצוות ה'.

טרם ירדת משה מן ההר עם הלוחות השניים, שב ה' ומזהיר את העם פן ילכו בדרכי גויי הארץ ואליליהם. וחוזר ומזכיר את המצוות שנצטוו בהן העם: חג הפסח, הקרבת בכורות בעלי חיים, קדושת השבת, קדושת שנת השמיטה, חג השבועות, מצות העליה לרגל בשלושת הרגלים (פסח, שבועות וסוכות) ומצות הביכורים.

ביורדו מן ההר קורנות פני משה מאור קדושת ה' השורה עליו. בני ישראל המסונוורים מאור פניו יראים מלקרב אליו, אך משה מקרבם ומוסר להם את דברי ה'. בסיימו את דבריו חוזר משה ועוטה את המסווה על פניו. מעתה, יסיר משה את המסווה רק בשעת גילוי שכינה, ולכשיסיים את העברת המסרים האלוניים לבני ישראל יחזור ויעטהו על פניו.

לשטוף את מה שנדבק

נקודות בעיבוד קל מתוך שיחה של הרבי מליובאוויטש

העולם עלולים מושגי העולם לדבוק ביהודי, ועל כן דרושה ההיטהרות והחיזוק של הנפש האלוקית. ועל כך באה הוראה מיוחדת, שהיטהרות זו יכולה להיעשות לא רק על ידי מי שהוא בעל שכל גדול וזך; אין צורך דוקא בזהב וכסף. ההיטהרות יכולה להיות גם על ידי 'נחושת', מתכת פשוטה, אלא שעליה להינתן בלב שלם, מתוך רגש יהודי טהור, ואז בכחה לשטוף את האבק והרפש שדבק בידיו וברגליו של היהודי.

כוחן של נשים

הכיור נעשה על ידי הנשים דוקא, כי הנשים ניחנו בכח מיוחד לדעת להבחין מה שייד לקדושה ומה דבק באדם תוך כדי עיסוקו בעניני העולם. מאחר שכח האמונה הפשוטה מצוי אצל הנשים ביתר שאת מבגברים, מבחינה האשה בנקל יותר מה שייד לעולם החומרי, שאותו יש צורך לשטוף ולנקות, ומהו חלק טהור, שממנו אפשר לעשות משכן לה'.

ועד כדי כך גדול כוחן של הנשים, שאפילו דבר פחות, כמו נחושת, יכול ליהפך על ידן לכלי במקדש, מכיון שהוא ניתן מתוך חביבות. ויתרה מזו, שאפילו דבר שבעיני הגברים יכול להיחשב כענין של תאוה ויצר הרע, הרי הנשים, בכח האמונה הפשוטה שבהן, הופכות אותו לענין שבקדושה, שעל ידו מעמידים ומגדלים צבאות השם, שיקבלו את פני משיח צדקנו.

בפרשתנו כתוב הציווי לעשות כיור במקדש. הכיור היה משמש לרחיצת הידיים והרגליים לפני הכניסה למשכן. קודם שנכנס הכהן למשכן, להקריב קרבן או להשתחוות לקב"ה, נדרש לרחוץ במי הכיור את ידיו ואת רגליו.

הכיור לא נעשה ממתכת יקרה, כמו זהב וכסף, אלא מנחושת דוקא. מהיכן הושגה נחושת זו? מספרים חז"ל שהנחושת היתה תרומתן של הנשים. הנשים השתמשו במראות שהיו עשויות נחושת מבריקה, ומסרו אותן בעבור המקדש. בתחילה לא רצה משה לקבלן, "מפני שעשויים ליצר הרע", אולם הקב"ה אמר לו: "קבל, כי אלו חביבין עליי מן הכול".

משהו נדבק

העבודה הרוחנית של המשכן והמקדש קיימת בכל זמן ואצל כל יהודי. כל יהודי נדרש לעשות 'משכן' לקב"ה, ועל כן קיימים אצלו כל הכלים וכל העבודות שהיו במשכן. גם הכיור קיים בעבודתו הרוחנית של היהודי.

עניינו של הכיור בפשטות הוא – לשטוף את הלכלוך שדבק באדם מתוך עיסוקיו בעניני העולם הזה. גם כשעוסקים בעניני העולם בדרך הטובה והשלימה ביותר, לא ייתכן שלא ידבק משהו באדם, שכן 'המתאבק עם מנוול' חייב שידבק בו משהו. במצב כזה אי אפשר להיכנס למקדש, ולכן נחוצה הרחיצה.

בלב טהור

ענינה של רחיצה זו בעבודה הרוחנית הוא – להשתחרר מהנחות היסוד הרווחות בעולם ולהיטהר ב'מי הדעת הטהור' – בתפיסה האלוקית. במהלך העיסוק בעניני

(מתוך האתר chabad.org.il)

על פי "תורת מנחם" כרך כ"ז

חסידות על הפרשה כי תשא

מעלה עליונה יותר – מחייבת יותר ושמרו בני-ישראל את השבת (לא, טז)

אמרו רז"ל (בבא קמא נ): "הקב"ה מדקדק עם סביביו (צדיקים הדבקים בו, רש"י) אפילו כחוט השערה". כלומר, אדם שנמצא במעלה עליונה יותר – צריך להיזהר יותר במעשיו.

אי לזאת, ביום השבת, כשכל ישראל שרויים במעלה עליונה יותר, שהרי ניתנת להם אז נשמה יתירה, מצווים הם במשנה זהירות. לכן מזהיר הכתוב – "ושמרו בני ישראל את השבת": ביום השבת צריכים להישמר ולהיזהר בתורה ובמצוות יותר מבשאר ימות השבוע.

(אור התורה כרך ו, עמ' א'תתקס-סא)

להוסיף בקדושת השבת ושמרו בני-ישראל את השבת לעשות את השבת (לא, טז)

הכתוב מלמדנו שיש שתי בחינות בשבת: הראשונה – "ושמרו בני ישראל את השבת", היינו שקדושת השבת קיימת מצד עצמה, וצריכים רק לשמור עליה. על בחינה זו אמרו רז"ל (ביצה יז) "שבת מיקדשא וקיימא" (השבת – קדושתה קיימת). השנייה – "לעשות את השבת", שישראל "עושים"

את השבת. כלומר, על ידי עבודתם הם 'ממשיכים' תוספת קדושה ביום השבת, יותר ממידת קדושתה מצד עצמה.

(ספר המאמרים ת"ש עמ' 81)

להשפיע מן המיטב גם לשרוי בחושך ויתן אל משה ככלותו לדבר אתו בהר סיני שני לוחות העדות (לא, יח)

מתן הלוחות למשה היה ביום הארבעים לעליית משה להר, כשגמר הקב"ה את לימודו עמו ("ככלותו"). הרי שעד יום הארבעים למד הקב"ה עם משה, ורק אז נתן לו את הלוחות.

לפנינו לימוד נפלא: בני ישראל עשו את העגל ביום הל"ט (39) לעלייתו של משה להר. נמצא שגם לאחר שעשו את העגל עדיין הקב"ה למד עם משה את התורה (כדי ללמדה אחר כך לישראל), וכמו כן מסר לו אז את הלוחות כדי שימסרם לבני ישראל!

ללמדנו: מחובתנו להשפיע על הזולת בעניני תורה ומצוות גם כאשר מצבו הרוחני רחוק מלהיות כדבעי (כראוי).

(ליקוטי-שיחות, כרך יא, עמ' 179)

בקרר אותנו באתר החדש
www.tanyaor.com
 וגם ביו-טיוב ובפייסבוק:
 בלוגים מצולמים וניגונים (באיכות HD)

ספר התנ"ך

עודה ראשונה לזכור

תניא
 מודעות
 עצמית
 ביהדות

YouTube f

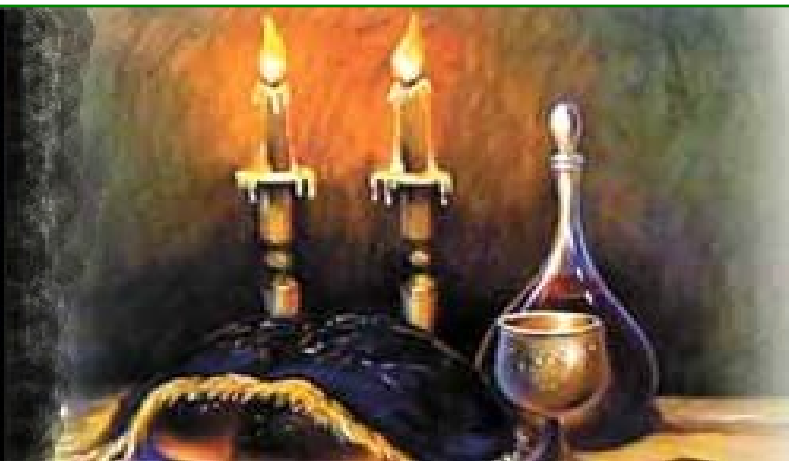
שבת שלום!!!

כתיבה, עריכה, והגהה: הרב יאיר כלב
 ליקוט, רעיונות ועימוד: חי דמארי
 להערות, הארות, הצעות או תיקונים, אנא כתבו לנו
tanyaor4u@gmail.com

הרבי מליובאוויטש הנהיג ועודד שכל אשה ובת (מגיל רך
 ביותר ולפחות מגיל 3) תדלקנה נרות שבת וחג.

צאת השבת	הדלקת נרות	עיר (שעון חורף)
18:09	16:55	י-ם
18:11	17:10	ת"א
18:09	17:01	חיפה
18:12	17:13	ב"ש

נהנתם? העבירו הלאה, לזכות עוד ועוד יהודים בהרחבת המודעות למקורותינו.

נא לשמור על קדושת הגיליון